

til Fæsternes eget Bedste, at man nu benytter denne Ret til at gjøre dem til Eiendomsbesiddere paa de foreffrevne yderst lempelige Villkaar, om endog Flere maatte ønske at vedblive at være Fæstere, deels for at erholde de Understøttelser, som hidtil — i den senere Tid dog efter en meget indskrænket Maalestok — ere tilstaaede til Bygningsreparation, Brønds Gravning o. desl., deels i det Haab, endnu i længere Tid at erholde Eftergivelse af al jorddrotlig Afgift, saa at de kun udrede Statterne.

Men det Sidste bør dog, efterat Krigsaarene nu ere til Ende, ei længere indrømmes, og det Opsving, som Selveiendom vil kunne give Colonisterne, idet de kunne udskyffe de altfor vidtløstige Stræfninger, optage Laan i deres Eiendomme til Iværksættelse af de høist fornødne Grundforbedringer o. s. f., er langt større Fordeel for dette Gods i det Hele end de smaa Pengeunderstøttelser, der hidtil af og til gaves Fæstterne til enkelte Bygningsforetagender.

Der er, som oplyst i den historiske Udvikling, kun yderst faa gamle Fæstere tilbage, som ikke ere forpligtede til at modtage Eiendom, og det kunde synes mindre hensigtsmæssigt at give særegne Lovbestemmelser — saaledes som de ere optagne i den sidste Deel af denne Paragraph — for et saa ringe Antal Personers Vedkommende, hvis Fæste dog efter Naturens Orden efter faa Aar maa opbøre; men dette er dog anseet rigtigere, end vilkaarligen at anvende de almindelige Forstrifter paa dem, som de efter det Retsforhold, hvori de for Tiden befinde sig, ikke ere forpligtede til at underkaste sig.

Ad § 7.

Ligesom Frederikskirken paa Allheden i Diebliffet henhører til Statens Kirker, saaledes blev det, som ovenfor oplyst, ogsaa tilfaldt de indkaldte tydske Colonister, hvis Efterkommere udgjøre den overveiende Deel af Frederiks Menighed, at Staten skulde sørge for en særegen Kirke og Gudstjeneste til dem, og dette Løfte binder nu Staten, uagtet der tillige tilfaldes Colonisterne Tiendefrihed ogsaa for Kirketienden. Det tilfaldes dem og — og dette Tilfald er for alle Colonisters Vedkom-

mende gjentaget i Resolutionen af 16de Marts 1796 —, at de skulle fritages for at lønne Præst og Skolelærere. For at skaffe Randbølls Colonie Tiendefrihed, uagtet tvende ældre tiendeplygtige Bøndergaarde inddroges under Coloniestederne sammesteds, overtog Staten sig Refusionen for Kirke- og Præstetienden, tilfammen 13 Rbd. 32 St., og disse kunne ei hensigtsmæssigen paalægges Coloniestederne, deels fordi der er tilfaldt dem Tiendefrihed, deels fordi Kirketiendens private Gier og Præsten neppe kan paabyrdes at see Refusionen udskyttet mellem en Mængde smaa Eiendomsbesiddere, og at paalægge dem et solidarisk Ansvar for samme vil medføre Forvillinger, som ei bør foranlediges ved en saa ubetydelig Gjenstand. Tvende Skolelærere paa Allheden ere tilstaaede Tillæg til den nuværende Løn, deels for Kirkesang 10 Rbd., deels til Brændsel 10 Rbd., og en afganget Skolelærer er tilstaaet en Pension af 35 Rbd. Disse Tillæg kan Staten ei overføre paa Fæstterne, men de bør iøvrigt bortfalde med de nuværende Skolelæreres og Pensionistens Afgang, thi de høre ei til de Skolelæreres Løn, som Staten eengang for alle har overtaget.

Saaledes skønnes det ei, at Staten kan undgaae at beholde samtlige i denne Paragraph anførte Byrder, uagtet — naar det be- regnes, at til aarlig Bedligeholdelse af og til mødende Hovedreparationer samt til andre Kirkeudgifter ved Frederikskirken maae calculeres gjennemsnitligen 150 Rbd. om Aaret, og naar Præstens Løn anslaaes som hidtil til c. 400 Rbd., hvilken ei kan være ringere, da han slet ingen Tiende har — disse faste Byrder da udgjøre omtrent 1,060 Rbd. om Aaret, altsaa mere end Renten af hele den Kjøbesum, der erholdes for samtlige Coloniesteder med c. 136 Lønder Hartkorn, omtrent 20,400 Rbd., hvilket giver en Underbalance af c. 250 Rbd. aarligen.

Dog kan det herved erindres, at i alle Slags Statter svares af Hartkornet til Staten ialt vel c. 1,050 Rbd., hvorefter Coloniestedernes Dpretelse, efterat Eiendomsoverdragelse er fæet, dog vil yde Finantterne en Fordeel af 800 Rbd. aarligen.